

De mortem (IX)

Dar oare, ce e grija cu care am venit
Din neființa vastă în lumea primitoare?
Ce dor ne ține-n lanțuri sorocul convenit,
Ce taină ne-nțelegă ne locuiește oare?

Ce cântec de departe, abia de-i auzit,
Ne ține treji când totu-i căzut în somnul greu?
Și ce-i destinul care ne este hărăzit,
Și care este-al nostru conducător arheu?

Nu e o spaimă-anume ce sufletul-l destramă,
Și nu e nici o teamă ce poate fi numită,
Nu face din viață o nesfârșită dramă,
Și nu-i o nerăbdare mereu nestăpânită,

E-o calmă-nfrigurare, dar nu de-un dor anume,
E-o așteptare, însă nu pentr-un ce sau când
E-un fir de legătură, ca-n vechile pantume,
Ce zilele le leagă în jurul unui gând.

Iar gândul ce persistă e-un gând nedeslușit,
Iar întrebarea pusă e de neînțeles,
Și astfel, nici răspunsul nu e desăvârșit,
Și-un altul, dintre toate, este mereu ales.

Aceasta este grija, cu care miruiți
Sosim în astă lume, și ne-nsoțeste-ntr-una,
Căci harului vieții îi suntem juruiți
Să nu-ncetăm cu grija mereu să facem una.

Și-atunci, ce este moartea, întoarcerea a ceea
Ce a plecat odată-n călătoria vieții?
Cum a urzit, 'nainte de-a fi, frumoasa Feea,
Ca noaptea să coboare, nu roua dimineții?

E-absența grijii, moartea, când grija a-ncetat
Nimic din lumea asta contur nu mai păstrează,
Și ca un fum din hornuri, în chip nepregetat,
Mă-ntorc acolo unde nimic nu ființează.